

SEVEN PSYCHOPATHS

Tarantino meets Kaufman

VIER JAAR NADAT de Ier Martin McDonagh een culthitje scoorde met zijn eigenzinnige misdaad-komedie *In Bruges*, is hij terug met SEVEN PSYCHOPATHS. Een cast met grote namen moet er voor zorgen dat deze keer ook het grote publiek zijn weg naar de bioscoop vindt, maar de narratieve stijl van de prent is zo bizar dat ook SEVEN PSYCHOPATHS gedoemd lijkt om al dan niet op dvd te worden ontdekt. Colin Farrell speelt Marty, een scenarist die sukkelde om zijn nieuwste filmproject, 'Seven Psychopaths', op papier te krijgen. Zijn beste vriend Billy ontvoert honden om ze daarna tegen een fikse beloning aan hun eigenaars terug te bezorgen. Dat loopt uit de hand wanneer hij de geliefde shitzu van geflipte moordenaar Charlie pikt. Charlie gaat achter de *dog-nappers* aan, wat Marty de inspiratie voor zijn scenario bezorgt. SEVEN PSYCHOPATHS profileert zich als een kruising tussen een vroege Tarantinofilm (met lange, schijnbaar irrelevante monologen en geweld

dat voor de lach wordt uitgespeeld) en de dada's van Charlie Kaufman. Net zoals Kaufman in *Adaptation*, probeert McDonagh hier immers de grenzen tussen realiteit, fictie en fictie-in-de-fictie te doen vervaagen. Hij wil een dialectiek op gang brengen tussen de realiteit van de film, het script waaraan Marty werkt en de realiteit waarin wij naar de echte film kijken. Aan het einde mag je zelf uitmaken wat er 'echt' was, wat er zich afspeelde in Marty's script en wat er alleen maar gebeurde in de verbeelding van de personages, terwijl ze dat filmscenario van een gepast einde probeerden te voorzien. Op die manier kan McDonagh van twee walletjes eten; hij kan geestig, ironisch, Tarantino-achtig geweld presenteren, maar hij kan er zich ook van distantiëren, omdat het zich (misschien) allemaal afspeelt in de film-in-de-film. Helaas is McDonagh nog geen Charlie Kaufman en SEVEN PSYCHOPATHS absoluut geen *Adaptation*. Tijdens het eerste uur worden talloze verhaallijnen en anekdotes geïntroduceerd, die nauwelijks iets met elkaar te maken hebben. Daarna begint de regisseur er aan te trekken en te sleuren om alles samen te laten klikken, maar het resultaat blijft geforceerd en onsamenhangend. De acteurs doen energiek hun ding en hier en daar krijg je een sterke scène, maar het eindresultaat blijft chaotisch en ongefocust.

— DENNIS VAN DESSEL

GENRE Misdaadkomedie

REGIE & SCENARIO Martin McDonagh

FOTOGRAFIE Ben Davis

MUZIEK Carter Burwell

CAST Colin Farrell (Marty), Sam Rockwell (Billy), Christopher Walken (Hans), Woody Harrelson (Charlie), Tom Waits (Zachariah)

PRODUCTIE UK – 2012 – 110'

DISTRIBUTIE eOne

RELEASE 30 januari

MONKEY SANDWICH

Grensverleggende confrontaties

CHOREOGRAAF WIM Vandekeybus lanceerde anno 2010 de opmerkelijke dansvoorstelling *Monkey Sandwich*, waarin hij een danser liet interfereren op filmbeelden over een regisseur in (existentiële en artistieke?) crisis. Toen al koesterde hij het plan deze beelden ooit te monteren tot een volwaardige langspeelfilm zonder dansscènes. Als film is *MONKEY SANDWICH* een kunstzinnig experiment in vorm en stijl. Zoals bij de theatervoorstelling drijft het verhaal op uiteenlopende en op het eerste gezicht onsamenhangende vertellingen, zogenaamde broodje-aapverhalen, die verzonnen zijn maar als waarheid worden doorverteld. Het schitterende openingsdeel speelt zich af in het Keuls theater, waar de Britse regisseur Jerry een robbertje vecht met zijn onzekere acteurs. Hij intrigeert, verwart en inspireert hen met verhalen over leven en dood, over de mogelijke oorzaak van zijn stompvinger en over de Siberische koude waar achtergelaten gevangenen elkaar wanhopig opeten. Behendig manoeuvreert Vandekeybus met zijn camera door elk plekje van het theater: klapdeuren, de toiletten, de acteursloges of de lift voor het decortransport worden in *MONKEY SANDWICH* benauwende ruimten van creatieve spanning en grensverleggende confrontaties. In het daaropvolgende filmdeel regisseert Jerry met dezelfde flair nu de rivieromlegging en de bedijking van een laagliggend poldergebied. Hij woont er met zijn vrienden en

GENRE Drama

REGIE & SCENARIO Wim Vandekeybus

FOTOGRAFIE Patrick Otten & Kasim Ahmed

MUZIEK Elko Blijweert

CAST Jerry Killick (Jerry), Carly Wijs (Carly), Davis Freeman (Davis)

PRODUCTIE BE – 2011 – 85'

DISTRIBUTIE Savage Films

RELEASE januari 2013

met zijn hoogzwangere vrouw tot een dijkbreuk het gebied opnieuw overstroomt en dood en vernieling zaait. Dit keer zijn niet de acteurs maar de kinderen getuige van schrikwekkende maar ook soms ontroerende verhalen. Het derde deel over een mensenjacht met bedenkelijke trofeeën overtuigt het minst. In het mooie besneeuwde slot geeft Vandekeybus de verhalen een existentiële, bovennatuurlijke kracht mee rond een wak in een bevroren meer. Tussen de dromen en visioenen krijgt ook het Siberische verhaal geleidelijk meer vorm en duiding. Vandekeybus heeft zijn debuut (!) als cineast niet gemist. Met de dissonante score, de elliptische vertelstijl, de rijkdom aan visuele hallucinaties, de mengeling van theater en film en de thematiek van geboorte, dood, angst, kannibalisme, vernieling, hoop en vertrouwen herinnert zijn filmaanpak aan die van Peter Greenaway. Rijp voor het filmclubcircuit.

— DIRK MICHIELS